

רבינו חננאל

ב:

כרבי זירא לא אמרי. הא דלא קאמר משום קושיא דלציי כדקאמר על רצח משום דרבי זירא שני לאציי שפיר:

וביוון דרפנות מגיעות לסבך מישלם שלמא ביה עינא. ולא דמי לגר חנוכה וקורת מצוי דלא חשיב היכר למעלה מעשרים

אע"פ שהקורה על גבי תכלים דהתם קורה טפח לא שליט צה עינא כמו צסוכה דרצחצה טונא: **יש בה יותר מארבע אמות אפילו למעלה מעשרים כשירה**. לנסוף מסיק דרצ הונא סבר מראשו ורובו ושלחנו עד ד' אמות פליגי יותר מד' אמות כשרה ותימה וכי נכשיר צרצחצה משהו יתר מד' אמות אס היטה גצוזה מעשרים אפילו טונא הא ודאי אין כאן לל סוכה וי"ל דלעולם צריך הרוחצ לפי הגוצה **"לפי חשבון ד' אמות** לעשרים אי נמי קיס לכו לרצנן דאפילו גצוזה אלף אי אפשר שלא יהא כאן לל סכן פורתא אס היטה רחצה יותר מד' אמות כדאשכחנן צפרק יוה"כ (יומא דף פ:) גבי כותצת הגסה דמייחצא דעתא דאמרין כולי עלמא טונא עוג מלך הצנן פורתא: **ברבי זירא דאמר משום צא**. אכל כרצה דאמר משום מישלט עינא לא דאפילו רחצה טונא לא שלטא צה עינא:

כמאן דלא בחד. ודברי רצ חנן צר רצה צריכה טעמא ויש מפרשים משום דהוא ליה לול של תרגנולין כיון דגציהה וקעינה כולי האי אכל מחוקת טפי מכדי ראשו נפקא מכלל לול של תרגנולין לאקרויי סוכה. הכי גרי"ח: **בשלמא דר' יאשיהדרב חנן ודרב הונא לאפליגי אדריאשידלא ריהבישעווראמשבא בו**. וכתצ רציו חננאל ויש שגורסין פליגא: **עד ארבעים וחמשים אמה**. כי האי גוונא קתני גבי מצוי צריש עירוצין (דף צ:). ולא תיקשי דלא דייק הכא השתא חמשים כשרה ארצעים מיציעא כדדייקין צריש אלמנה ניוזית (כתובות דף קו). גבי אלמנה ששהתה שמים ושלש שנים ולא מצעה מזונותיה איצדה מזונותיה וצסוף צ"ק (דף קסח:). גבי לוקחין מן הרועים ארצב וחמש כאן ארצב וחמש גזין דהתם ניחא דהוי זו ואין צריך לומר זו משום הכי קשיא ליה אכל קשיא מההיא דפרק צנות כותים (מדה לו:). גבי קישוי דקאמר רבי מליח אפילו ארצעים וחמשים יוס ופרץ עלה השתא חמשים מקשיה ארצעים מיציעא ויש לומר דאיכא לשנויי הכא כי ההוא לישנא דמשני צריש מפנין (צבת דף קסח). ארצב וחמש כדאמרי אינשי וה"ה אפילו טונא אכל לגבי קישוי לא שייך לשנויי הכי דלא מיסתבר שיטתר קישוי לעולם וכן פרק צמה אשה יולאה (שס ס: ושס) גבי סנדל המסומר שנשתמירו צו ד' וחמש פשיטא ליה דלא שריין טונא וצריש אע"פ (כתובות לו). גבי משהה אדם אשתו צ' וג' שנים צלא כתוצה ועוד התם (דף ס: ושס) גבי יונק תינוק והולך אפילו ארצב וחמש שנים צצני שייך לומר ה"ה אפילו טונאס:

לא

סוכה פרק ראשון סוכה

נוטה. הכן אמוראי: **כרצה לא אמרי**. דליף מלמען ידעו: **ההוא**. לאו צדיעה דישיצת סוכה קא אמר אלא צדייעות דורות הצאין היקף סוכות ענני כצוד הנעשה לאצות: **לימוס המשיה**. אותם סוכות יהיו ללל לעונג ולמסתור אכל סוכת מצוה אינה ללל: **פרסי**. דאין

שס סוכה אלא העשויה ללל דההיא דימות המשיח משום דעשויה ללל קרויה סוכה: **משום קושיא דאציי**. דעשה מחיות של צרוז ושינויא לא משמע להו הואיל וקרא לאו דוקא עראי נקט לא ילפינן מיינה שיעורא: **כמאן**. מהנך אמוראי דלעיל אזלא הכי כו': **מחלוקס**. דר' יהודה ורצנן: **משלט שלטא צה עינא**. דרך דפנות דאי טעמא משום עראי הוא או משום לל דפנות מגיעות לסכן אמאי מודו רצנן: ה"ג. **מחלוקס צשאין צה אלא ארצב אמוס על ארצב אמוס אלא יס צה יותר כו'**. משום לל דאי משום משלט עינא צטפי מד' אמות uפורתאד) לא שלטא צה עינא: הכי גרסינן **מחלוקס צשאניה מחוקס אלא כדי ראשו כו'**. ואס תאמר קשיא דרצ אדרצ אמוראי נינהו ואליצא דרצ: **(כמאן דלא כחד**. מהנך דלעיל דמפרשי טעמא דעשרים אמה דאי משום משלט עינא צשיעורא דיותר מכדי ראשו ורצו ושלחנו (נמי) לא שלטא וכל נמי ליכא ומחיות קצב נמי צעיא: **ראשו ורצו**. דרך סעודתן צהסיצה היטה על מנות ומסוצין על צד שמאלס ואין אוכלין וקופין ויוצצין כנונו לפיכך הואךך לומר ראשו ורצו לפאוקי קטנה שראשו נננס צה ושלחנו ולא רצו או ראשו ורצו ולא שלחנו: **למשא**. למשך הסוכה דאמר צין גדולה צין קטנה לא נחלקו אלא צשאין דפנות מגיעות: **אלא רצ הונא ורצ חנן**. דאמרני טעמא דרצנן צשיעורא דמשאכ הוא ומר אמר ד"א ומר אמר ראשו ורצו ושלחנו: **נימא צצכשר סוכה**. צארכה וצרצחה פליגי דתרווייהו אית להו דכי פליגי רצנן צסוכה המזומאצמת צשיעור הכשר אורכן סוכה פליגי וצטפי מיהא מכשרי אפילו היא גצוזה דכיון דרויחא איכא לל סכן או טעמא אחרינא להנשייה דרצ הונא סבר אי אפשר להעמיד מחלוקתן צפחותה מד' אמות דאס כן צלאו גצוזה מעשרים אמה פסולה דהכשר סוכה צארצב אמות כרבי דאמר לקמן הכי (דף ג:). **אכל יוסר מכדי ראשו כו' כשירה**. וטעמא דפסול למעלה מעשרים לא ידיע לן כדאמנן לעיל דהך לא כחד: **ומר סצר צכדי ראשו ורצו ושלחנו**. וכן ציותר עד ד' אמות פליגי גצוזה וטעמא משום לל אכל ציותר מד' לא פליגי דכיון דרויחא איכא לל: **מיהצי**. להנך אמוראי דפרישו דפלוגתא דמתני' כדמפרש ואזיל: **קטן שאינו צריך לאמו**. אמרינן לקמן (דף כח). דחייצ לחנכו צמצות סוכה: **מדרצנן**. שהזקיקו להרגיל את הקטן למצוה שהוא ראוי לה כדי שיהא מחונך ורגיל למצות:

משום

מסורת הש"ס

א) [תוספי רפי"א],
ב) [שבת טז: ושס נסמן],
ג) [מבית פורתא אין לו מוכן ואולי צ"ל נמי לא שלטא בה],
ד) כס"א טסף: נמי,
ה) [נו"ע מוס' צבת ס: ד"ה השתא ובעירוצין צ: ד"ה עד וכמוצות מ, ד"ה שמים ודף ס. ד"ה ר"י וצ"מ מה. ד"ה השתא וצנדה לו: ד"ה ארצעים],

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה כמאן דלא דר"ה עס ד"ה ראשו ורצו:

גליון הש"ס

גב' אר"י מעשה בחילני המלכה. עיין עירוצין דף לו ע"א מד"ה מכל ועיין צדאצ"ן סימן פ"ו: שם מדרבנן הוא דמחייב. עיין יומא דף פב ע"א כתי"ד"ה צן שגמה וצמ"ש שס היטה מחנכתם לשם מדרבנן הוא דמחייב. למצוה צעלמא וק"ל ואף אמרי צסוגיי וי"ט קטן שא"ל לאמו מדרצנן לא דמחייב ואיצי דצדנן לא אשגחה ח"ש ועוד וכו'. הא אפי' מדרצנן לא מסייצה איצי לחנך אותם ועצ"ג: תוס' ד"ה יש בה וכו'. לפי חשבון ד"א לעשרים. עי' משנות משצ"ח ס"א סימן קצו:

מוסף רש"י

משם ראהה צממיה [קסמן כח].

^[1] [עין צריף שני ואיכא מ"ד הלכתא כרצה דכל מלי כרצ עבד ופשוט שציון על רציו הרי"ח ז"ל].